

VENDIM
Nr. 77, datë 23.6.2026

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Fiona Papajorgji,	kryetare;
Marsida Xhaferllari,	anëtare;
Sandër Beci,	anëtar;
Illir Toska,	anëtar;
Genti Ibrahimimi,	anëtar;
Marjana Semini,	anëtare;
Sonila Bejtja,	anëtare,

me sekretare Farisja Idrizaj, në datën 23.6.2026, mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve çështjen nr. 28 (F) 2025 të Regjistrat Themeltar, që u përket:

KËRKUES: Fondacioni Shqiptaro-Amerikan “Harry T. Fultz”, përfaqësuar nga avokatja Evelina Qirjako, me prokurë.

SUBJEKTE TË INTERESUARA: Genci Beqiri, përfaqësuar nga avokati Erjon Syziu, me prokurë.

Këshilli i Ministrave, përfaqësuar nga sekretari i përgjithshëm Engjëll Agaçi.

Agjencia Shtetërore e Kadastrës, Drejtoria Vendore Tirana-Veri, përfaqësuar nga drejtori Ergyst Skënderi.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimit nr. 00-2025-2121, datë 27.5.2025, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

Kthimi i çështjes për rishqyrtim në Gjykatën e Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 4, 5, 16, 41, 42, 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134 pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*KEDNJ*) dhe neni 1, i Protokollit nr. 1 të saj; nenet 27 e vijues, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, i ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatoren e çështjes Sonila Bejtja, mori në shqyrtim parashtrimet me shkrim të kërkesit, Fondacionit Shqiptaro-Amerikan “Harry T. Fultz” (*Fondacioni ose kërkuesi*), i cili ka kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet e subjektit të interesuar, Genci Beqiri, që ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, prapësimet e subjekteve të interesuara, Këshillit të Ministrave dhe Agjencisë Shtetërore të Kadastrës, Drejtoria Vendore Tirana-Veri (*ASHK*), që kanë kërkuar pranimin e kërkesës, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Subjekti i interesuar Genci Beqiri (*paditësi në procesin gjyqësor*), në cilësinë e trashëgimtarit të të ndjerit O. B., është bashkëpronar në pasurinë e paluajtshme të llojit truall, me nr. 8/409, zona kadastrale 8330, me sipërfaqe 1804 m², të ndodhur në qytetin e Tiranës, që rrjedh nga vendimi nr.

157, datë 4.7.1995 (vendimi nr. 157/1995) i Komisionit të Kthimit dhe Kompensimit të Pronave (KKKP), Tiranë, me të cilin kjo sipërfaqe është kthyer fizikisht. Ky vendim është regjistruar në Zyrën Vendore të Regjistrimit të Pasurive të Paluajtshme (ZVRPP), Tiranë me nr. hipotekar 3188, datë 27.7.1995.

2. Me vendimin e Këshillit të Ministrave nr. 207, datë 29.4.2000, “Për miratimin e pjesëmarrjes në fondacionin shqiptaro-amerikan “Harry T. Fultz”” (VKM nr. 207/2000) është vendosur: ”1. Miratimi i pjesëmarrjes së qeverisë së Republikës së Shqipërisë në krijimin e fondacionit shqiptaro-amerikan “Harry T. Fultz” së bashku me fondacionin shqiptaro-amerikan të arsimit “Harry T. Fultz” të shtetit të Virxhinias në SHBA. 2. Kontributi i qeverisë shqiptare të jenë pronat e paluajtshme, trualli dhe ndërtesat e identifikuara në planimetrinë që i bashkëlidhet vendimit, me numrat 8/115, 8/116, 8/117 dhe 8/118, të vendosura nga ZRRPP në Tiranë, duke përfshirë shkollën elektrike dhe godinën e saj dhe dhomat sportive të shkollës teknike “Harry T. Fultz”, pasuri kjo e regjistruar në hipotekë me nr. 644, datë 23.11.2000.”.

3. Agjencia e Kthimit dhe Kompensimit të Pronave (AKKP), me vendimin nr. 160, datë 24.4.2009 (vendimi nr. 160/2009), ka vendosur shfuqizimin e vendimit nr. 157/1995, të KKKP-së, Tiranë. Ky vendim është kundërshtuar në gjykatë dhe me vendimin nr. 1811, datë 28.2.2012, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë ka vendosur pavlefshmërinë absolute të vendimit nr. 160/2009, të AKKP-së, Tiranë. Vendimi i gjykatës së shkallës së parë është lënë në fuqi nga Gjykata e Apelit Tiranë me vendimin nr. 2841, datë 4.12.2012.

4. Në vitin 2013 pjesa prej 1804 m² është regjistruar në emër të Fondacionit. Në vitin 2014 subjekti i interesuar Genci Beqiri ka aplikuar pranë ZVRPP-së, Tiranë për regjistrimin e vendimit nr. 2841, datë 4.12.2012, të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe ZVRPP-ja, Tiranë ka regjistruar këtë pasuri me nr. 8/409, sipas titullit të pronësisë, vendimit nr. 157/1995, të KKKP-së, Tiranë. Në vijim shtetasi Genci Beqiri është pajisur me certifikatë pronësie. Në vijim, ZVRPP-ja, Tiranë, me urdhrin e kufizimit nr. 3503, datë 30.12.2014, ka vendosur anulimin e veprimit për pajisjen me certifikatën e pronësisë të subjektit të interesuar Genci Beqiri dhe kthimin e pasurive në gjendjen e mëparshme me status “mbivendosje”, për shkak se mbivendosej me titullin e pronësisë së kërkuarit sipas VKM-së nr. 207/2000.

5. Në datën 17.12.2018, trashëgimtarët Beqiri i janë drejtuar gjykatës së shkallës së parë me padi me të paditur Këshillin e Ministrave dhe person të tretë Fondacionin, me objekt konstatimin pjesërisht absolutisht të pavlefshme të VKM-së nr. 207/2000, vetëm për pjesën që ka cenuar pasurinë truall me sipërfaqe 1804 m², detyrimin e ZVRPP-së, Tiranë për heqjen e masës së kufizimit në pasurinë e paditësve nr. 8/409, me sipërfaqe 1804 m² dhe pajisjen e tyre me dokumentacion të vlefshëm hipotekar për këtë pasuri. Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Tiranë, me vendimin nr. 60 (80-2019-77), datë 21.1.2020, ka vendosur pushimin e gjykimit të çështjes për shkak të heqjes dorë nga paditësit.

6. Në datën 14.1.2019, subjekti i interesuar Genci Beqiri i është drejtuar gjykatës me padi me objekt konstatimin si pjesërisht absolutisht të pavlefshme të VKM-së nr. 207/2000, për pjesën që ka cenuar pasurinë truall me sipërfaqe 1804 m², të regjistruar në ZVRPP-në, Tiranë në favor të bashkëpronarëve të familjes Beqiri, si dhe detyrimin e ZVRPP-së, Tiranë të kryejë veprimin administrativ të heqjes së masës së kufizimit në pasurinë e paditësit me nr. 8/409, me sipërfaqe 1804 m², si dhe të fshijë nga regjistri hipotekar çdo regjistrim tjetër që rrjedh nga VKM-ja. Si palë e paditur në gjykim është thirrur Këshilli i Ministrave dhe ASHK-ja, kurse si person i tretë kërkuar, Fondacioni.

7. Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Tiranë, me vendimin nr. 687, datë 27.2.2020, ka vendosur rrëzimin e padisë si të pabazuar në ligj dhe në prova, duke vlerësuar se nga Këshilli i Ministrave nuk është tejkaluar kompetenca në nxjerrjen e VKM-së nr. 207/2000. Lidhur me pretendimet për vlefshmërinë e titujve të pronësisë, ajo gjykatë ka vlerësuar se nuk janë objekt i këtij gjykimi, por palët mund t'i drejtohen gjykatës civile. Gjykata Administrative e Shkallës së

Parë Tiranë ka gjetur të pabazuar edhe kërkimin për detyrimin e ZVRPP-së, Tiranë që të heqë masën e kufizimit, në kushtet kur ka dy tituj pronësie mbi të njëjtën pasuri, të cilët mbivendosen. Kundër këtij vendimi ka paraqitur ankim paditësi.

8. Përpara Gjykatës Administrative të Apelit kërkuesi, në cilësinë e personit të tretë, ka kërkuar pezullimin e gjykimit të kësaj çështjeje deri në përfundimin me vendim gjyqësor të formës së prerë të çështjes civile të vënë në lëvizje prej tij me padinë e datës 26.2.2024, me objekt kundërshtimin e vendimit nr. 157/1995 të KKKP-së, Tiranë, në pjesën që ka disponuar kthimin ish-pronarit të pasurisë së paluajtshme nr. 8/409. Gjykata e apelit ka vendosur rrëzimin e kësaj kërkesë, me arsyetimin se nuk janë kushtet e nenit 297/a të Kodit të Procedurës Civile (KPC), pasi, pavarësisht lidhjes midis dy gjykimeve, nuk është rasti që çështja administrative nuk mund të zgjidhet pa përfunduar gjykimi i çështjes civile, për sa kohë që vlerësimi nëse VKM-ja nr. 207/2000 është ose jo një akt administrativ pjesërisht absolutisht i pavlefshëm nuk varet nga përfundimi i gjykimit civil të vënë në lëvizje nga personi i tretë.

9. Në përfundim të gjykimit, Gjykata Administrative e Apelit, me vendimin nr.1682 (86-2024-1808), datë 10.10.2024, ka ndryshuar vendimin e gjykatës së shkallës së parë, duke vendosur: pranimin e padisë; konstatimin pjesërisht absolutisht të pavlefshme të VKM-në nr. 207/2000, për sa i përket pikës 2 të saj, për disponimin e pasurisë së paluajtshme nr. 8/118, për sipërfaqen 1804 m² që i korrespondon pasurisë së paluajtshme nr. 8/409; detyrimin e ASHK-së të heqë kufizimin e datës 21.3.2013, mbi këtë pasuri, të fshijë shënimin “mbivendosje” në kartelën e pasurisë, si dhe ta regjistrojë pasurinë sipas titullit të pronësisë, vendimit nr. 157/199,5 të KKKP-së, Tiranë. Sipas asaj gjykate, pasuria e paluajtshme nr. 8/409, me sipërfaqe 1804 m², është disponuar në favor të Fondacionit me VKM-në nr. 207/2000, pika 2 e saj, si pjesë e pasurisë nr. 8/118 ndërkohë që Këshilli i Ministrave nuk ka pasur kompetencë të disponojë këtë pasuri pasi në atë kohë pronar nuk ka qenë shteti shqiptar, por paditësi dhe bashkëpronarët e tjerë sipas vendimit nr. 157/1995, të KKKP-së, Tiranë. Gjykata e apelit ka gjetur të drejtë edhe kërkimin për heqjen e masës së kufizimit mbi pasurinë, duke vlerësuar se ai zgjat 30 ditë kalendarike, afat që ka kaluar në kohën e ngritjes së padisë. Kundër vendimit ka paraqitur rekurs kërkuesi dhe Avokatura e Shtetit.

10. Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2025-2121, datë 27.5.2025, ka vendosur mospranimin e rekursit, pasi nuk përmbante asnjë nga shkaqet e parashikuara nga neni 58, i ligjit nr. 49/2012, “Për gjykatat administrative dhe gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative”, të ndryshuar (*ligji nr. 49/2012*), që bën të mundur pretendimin për cenimin në thelb të vendimit të Gjykatës Administrative të Apelit.

Procese gjyqësore të lidhura

11. Kërkuesi rezulton t’i jetë drejtuar gjykatës me padi, me të kundërpaditur trashëgimtarët Beqiri dhe me objekt shfuqizimin pjesërisht të vendimit nr. 157/1995, të KKKP-së, Tiranë për sa i përket pikës 1 të këtij vendimi me të cilin i është kthyer të paditurve si truall i lirë sipërfaqja 4659 m², e regjistruar në pasuritë nr. 8/132, nr. 8/142 dhe nr. 8/143, që ndodhet brenda sipërfaqes së pronës së Fondacionit, si dhe detyrimin e së paditurës, ASHK-së, të fshijë nga regjistri i pasurive të paluajtshme pasurinë në emër të të paditurve e regjistrimin e saj në emër të paditësit.

12. Gjykata e Shkallës së Parë e Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë, me vendimin nr. 3167, datë 23.5.2024, ka vendosur kthimin e padisë dhe akteve. Mbi ankimin e paditësit (kërkuesit) Gjykata e Apelit e Juridiksionit të Përgjithshëm, me vendimin nr. 1100, datë 2.6.2026, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së shkallës së parë.

13. Po kështu, rezulton se edhe fondacioni “Zonja e Këshillit të Mirë” i është drejtuar gjykatës me padi kundërdrejtuar trashëgimtarëve Beqiri, përfshirë kërkuesin, me objekt anulimin e vendimit nr. 157/1995, për pasuritë nr. 8/399 dhe 8/403, detyrimin e të paditurve ta njohin pronar, si dhe detyrimin e ASHK-së të lëshojë certifikatën e pronësisë në emër të paditësit për këto pasuri. Të paditurit kanë ngritur kundërpadi me objekt detyrimin e paditësit, fondacionit “Zonja e Këshillit të Mirë”, të njohë pronarë trashëgimtarët e Y. B. dhe S. B. për pronën e njohur dhe kthyer në natyrë

me vendimin nr. 157/1995, të KKKP-së, Tiranë dhe urdhërimin e ZVRPP-së, Tiranë të fshijë nga regjistrat hipotekarë truallin e regjistruar në emër të paditësit për pjesën që ka krijuar mbivendosje me pronën e të paditurve, si dhe pajisjen e tyre me dokumentacion të vlefshëm hipotekar.

14. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 7445, datë 5.11.2019, ka vendosur pranimin e kërkesëpadisë, anulimin pjesërisht të vendimit nr. 157/1995 të KKKP-së, për sa u përket pasurive nr. 8/399, me sipërfaqe 1084 m² dhe nr. 8/403, me sipërfaqe 113 m², të ndodhura në rrugën “Mine Peza”, Tiranë, detyrimin e të paditurve kundërpaditës të njohin paditësin e kundërpaditur pronar të ligjshëm të këtyre pasurive, detyrimin e ASHK-së të lëshojë certifikatën e pronësisë në emër të paditësit të kundërpaditur për këto pasuri, si dhe rrëzimin e kundërpadisë të të paditurve/kundërpaditës. Kundër këtij vendimi kanë paraqitur ankim të paditurit kundërpaditës.

15. Gjykata e Apelit e Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë, me vendimin nr. 468 (30-2024-4061), datë 22.5.2024, ka vendosur pushimin e shqyrtimit të çështjes në shkallë të dytë, pra vendimi i gjykatës së shkallës së parë ka mbetur i pacenuar, për shkak të heqjes dorë të palëve nga ankimi.

16. Në datën 11.9.2025, kerkuesi ka paraqitur ankim kushtetues individual në Gjykatën Kushtetuese (*Gjykata*) sipas objektit të tij, i cili, pasi është plotësuar sipas parashikimeve të nenit 27, të Ligjit Organik të Gjykatës, është regjistruar në datën 17.9.2025. Kolegji i Gjykatës në datën 10.11.2025, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

17. Në mbështetje të parashikimeve të nenit 36, pika 1, të Ligjit Organik dhe nenit 18, pika 1, të Rregullores për Procedurat Gjyqësore të Gjykatës Kushtetuese, me vendimin e datës 18.6.2026, Mbledhja e Gjyqtarëve ka vendosur pranimin e kërkesës së një gjyqtari për heqjen dorë nga shqyrtimi i çështjes, kurse me vendimin e datës 22.6.2026, ka vendosur rrëzimin e kërkesës së një gjyqtari tjetër për heqjen dorë nga shqyrtimi i kësaj çështjeje.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

18. **Kërkuesi**, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar:

18.1 *Cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor*, në drejtim të:

18.1.1 *Së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj*, pasi bazuar në dispozitat e Kodit të Procedurave Administrative (KPA) dhe ligjit nr. 49/2012, si dhe praktikën e Gjykatës së Lartë, pavarësisht mënyrës së formulimit të objektit të padisë, për pasojat që ajo sjell, në thelb, nuk është një çështje që përbën lëndë administrative, por civile ndaj duhej të gjykohej nga Kolegji Civil. VKM-ja nr. 207/2000, nuk ka transferuar të drejta pronësie në favor të kerkuesit, por ka shprehur vullnetin që në të ardhmen të krijonte dhe të merrte pjesë si bashkëthemelues i një personi juridik privat. VKM-ja ka dalë në bazë të nenit 54 e vijues të Kodit Civil dhe jo të ndonjë ligji të posaçëm të së drejtës publike. Çështja e kompetencës lëndore duhej të ishte vlerësuar edhe kryesisht nga Gjykata e Lartë.

18.1.2 *Së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e paanshme*, pasi kryesuesja e trupit gjykues në Kolegjin Administrativ, gjyqtarja E. M.(S.), ka marrë pjesë në gjykimin e së njëjtës çështje në gjykatën e apelit, ku ka marrë vendimin e datës 27.3.2023 “Për shqyrtimin e çështjes në seancë gjyqësore me praninë e palëve”, kurse me vendimin nr. 00-2024-5206, datë 18.12.2024, është shprehur për kërkesën për pezullimin e ekzekutimit të vendimit.

18.1.3 *Parimit të barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit*, si pasojë e mosformimit të drejtë të ndërgjyqësisë, për shkak se kerkuesi është thirrur në gjykim në cilësinë e personit të tretë dhe jo të të paditurit, në kundërshtim me nenet 192, 193, 161, 162 dhe 467 të KPC-së. Për rrjedhojë, ai ka pasur mjete procedurale jo të barabarta dhe të kufizuara në krahasim me palët e tjera në gjykim. Kjo sjell cenimin edhe të *parimit të barazisë në të drejta*.

18.1.4 *Së drejtës së aksesit substancial*, pasi Kolegji Administrativ nuk ka shqyrtuar kryesisht çështjet ligjore që duhen shqyrtuar kryesisht nga gjykata si parakushte procedurale në çdo fazë gjykimi. Kolegji Administrativ nuk ka shqyrtuar dhe nuk i ka dhënë përgjigje asnjë prej shkaqeve të ngritura në rekurs.

18.1.5 *Standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor*, pasi Kolegji Administrativ nuk ka arsyetuar dhe nuk ka bërë analizë ligjore se përse shkaqet e rekursit ishin të pabazuara. Ai nuk ka shqyrtuar çështjet ligjore që duhen shqyrtuar kryesisht, konkretisht për kompetencën e gjykatave dhe pjesëmarrjen e kërkuesit në gjykim në cilësinë e personit të tretë. Vendimi është kontradiktor, alogjik dhe i pakuptueshëm. Për rrjedhojë, është cenuar edhe *parimi i sigurisë juridike i lidhur me pritshmëritë e ligjshme*, pasi Kolegji Administrativ nuk ka zbatuar normën ligjore detyruese për shqyrtimin kryesisht të kompetencës lëndore të gjykatave.

18.2 *Së drejtës së pronës private*, për shkak të shkeljes nga gjykatat të së drejtës për një proces të rregullt. Vendimi objekt ankimi ka përqendësuar situatën pasurore dhe financiare të kërkuesit, duke e zhveshur atë nga pronësia mbi pasurinë në të cilën zhvillon prej dekadash aktivitetin arsimor në mënyrë të ligjshme dhe legjitime, pasuri e destinuar në funksion të së mirës publike.

19. ***Subjekti i interesuar, Genci Beqiri***, në mënyrë të përmbledhur, ka prapësuar:

19.1 Pretendimi për cenimin e *së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj* është i pabazuar, pasi në procesin gjyqësor kërkuesi ka marrë pjesë, ka paraqitur prova dhe ka debatuar mbi to, ka paraqitur prapësime etj. Të gjitha kërkimet e padisë, lidhen me fushën e zgjidhjes së një konflikti me natyrë administrative, megjithatë ky pretendim nuk përbën lëndë për t'u shqyrtuar nga Gjykata.

19.2 I pabazuar është edhe *pretendimi për të drejtën për t'u gjykuar nga një gjykatë e paanshme*, pasi në gjykatën e apelit gjyqtarja E. M. (S.) nuk ka zhvilluar asnjë seancë gjyqësore, nuk ka bërë vlerësim të çështjes, nuk është shprehur për provat, themelin dhe procedurën gjyqësore. Edhe pse është njohur me përbërjen e trupit gjykues në Gjykatën e Lartë, kërkuesi nuk ka paraqitur asnjë pretendim në këtë drejtim.

19.3 Për pretendimin për *cenimin e parimit të barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit* referuar mosformimit të drejtë të ndërgjyqësisë, gjatë procesit gjyqësor Fondacioni ka marrë pjesë në seancat gjyqësore, duke ushtruar të gjitha të drejtat e palëve në gjykim dhe duke marrë pjesë aktive në debatin gjyqësor. Po ashtu, ai ka ushtruar të drejtën e rekursit në Gjykatën e Lartë, i cili u vlerësua nga ajo gjykatë, si dhe ka mbajtur qëndrim për çështjen nëpërmjet parashtrimeve, analizës së provave etj.

19.4 I pabazuar është edhe *pretendimi për cenimin e së drejtës së aksesit dhe standardit të arsytimit, si dhe parimit të sigurisë juridike*, pasi kërkuesit i është siguruar akses formal dhe substancial dhe Gjykata e Lartë ka vepruar në përputhje me jurisprudencën kushtetuese, me ligjin dhe kompetencën e asaj gjykate.

19.5 I pabazuar është edhe *pretendimi për cenimin e së drejtës së pronës private*. Kërkuesi ka kërkuar të ndërhyjë në tagrat e ligjshëm të pronës së paditësit dhe faktet provojnë se janë gjetur shkelje të natyrës administrative nga të paditurit, duke penguar përkohësisht disa nga të drejtat e pronarit. Veprimet e paligjshme të organeve të administratës publike janë korrigjuar nga vendimi i gjykatës, kurse për çdo pretendim që mund të ketë në të ardhmen, kërkuesi ka mjete ligjore për paraqitjen e tyre përpara gjykatës. Paditësi i ka fituar të drejtat me vendim të KKKP-së, Tiranë të formës së prerë, kur Fondacioni nuk ekzistonte si entitet dhe ky i fundit nuk ka fituar asnjëherë të drejta të ligjshme mbi pasurinë. Ai përfaqëson një fondacion të krijuar me qëllim arsimor dhe nuk ka asnjë të drejtë që konkurron me ato të fituara me vendim të KKKP-së.

20. ***Subjekti i interesuar, Këshilli i Ministrave***, në mënyrë të përmbledhur, ka parashtruar:

20.1 Pretendimi për *cenimin e së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj* është i bazuar, pasi referuar shkakut të padisë dhe pretendimeve për pavlefshmërinë e aktit, ato janë të natyrës civile. Në kuptim të legjislacionit të posaçëm në fuqi në kohën e daljes së vendimit, nenit

105 të KPA-së, nenit 2, të ligjit nr. 49/2012 dhe vendimit unifikues nr. 3, të vitit 2012 të Gjykatës së Lartë, VKM-ja nr. 207/2000, nuk përbën akt administrativ individual. Çështja e kompetencës lëndore duhej të ishte shqyrtuar kryesisht nga çdo gjykatë.

20.2 Pretendimi për *cenimin e së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e paanshme* është i bazuar, pasi kryesuesja e trupit gjykues të Kolegjit Administrativ, e cila ka marrë pjesë në gjykimin e së njëjtës çështje në apel, edhe pse në prani të këtij fakti, nuk ka kërkuar dorëheqjen nga gjykimi i çështjes.

20.3 I bazuar është edhe pretendimi për *cenimin e parimit të barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit*, pasi Fondacioni është thirrur në gjykim në cilësinë e personit të tretë, shkak për të cilin ka pasur në dispozicion mjete procedurale të kufizuara për të kundërshtuar titullin e pronësisë së paditësit dhe për të provuar ligjshmërinë e titullit (nuk ka pasur të drejtën të paraqesë kundërpadi). Edhe pse kërkuesi ka kundërshtuar gjyqësisht në rrugë civile titullin e pronësisë, Gjykata Administrative e Apelit ka rrëzuar kërkesën për pezullimin e gjyimit administrativ, me arsyetimin se nuk janë kushtet e nenit 297 të KPC-së, ndërkohë që kjo çështje nuk mund të zgjidhet pa përfunduar gjykimi i çështjes civile. Kolegji Administrativ nuk ka konstatuar mosformimin e drejtë të ndërgjyqësisë edhe pse pasojat ishin të drejtpërdrejta për kërkuetin, gjë që sjell pavlefshmërinë e procesit.

20.4 Edhe pretendimi për *cenimin e së drejtës së aksesit substancial* të lidhur me *standardin e arsytimit të vendimit* është i bazuar, pasi Kolegji Administrativ jo vetëm që nuk ka shqyrtuar kryesisht çështjet ligjore, por as parakushtet procedurale që shqyrtohen në çdo fazë dhe shkallë gjykimi, të tilla si kompetenca lëndore, identifikimi i shkakut ligjor të padisë në funksion të përcaktimit të kompetencës lëndore dhe formimi i drejtë i ndërgjyqësisë.

20.5 Në drejtim të pretendimit për *cenimin e parimit të sigurisë juridike*, ai cenohet kur gjykata: nuk ka zbatuar normën ligjore detyruese për shqyrtimin kryesisht të kompetencës lëndore; nuk ka identifikuar shkakun ligjor të padisë në funksion të përcaktimit të kompetencës lëndore; nuk ka analizuar normën ligjore për formimin e drejtë të ndërgjyqësisë. Vendimi i kundërshtuar ka cenuar këtë parim edhe në drejtim të pritshmërive të ligjshme, ashtu edhe parimin e barazisë në të drejta për shkak të moszbatimit të normave ligjore detyruese dhe sepse e njëjta trupë, për çështje analoge, ka mbajtur qëndrime të ndryshme për formimin e ndërgjyqësisë.

21. **Subjekti i interesuar, ASHK-ja**, në mënyrë të përmbledhur, ka parashtruar:

21.1 Vendimi i Kolegjit Administrativ bie ndesh me nenet 42 dhe 43 të Kushtetutës. Mospranimi i rekursit e ka shndërruar këtë mjet ankimi në një mjet formal dhe jo efektiv. I vetmi arsyetim i Kolegjit Administrativ përmbledhet në një paragraf, sipas të cilit në përmbajtje të rekursit nuk përcaktohet asnjë prej rasteve të nenit 58, të ligjit nr. 49/2012. Vendimi që ka mbyllur në mënyrë përfundimtare çështjen është i mangët kundrejt standardit kushtetues të domosdoshmërisë së vendimit të arsyetuar gjyqësor.

21.2 Shkeljet e nenit 42 të Kushtetutës kanë të bëjnë me: i. mungesën e paanshmërisë së gjykatës, pasi një gjykatë që ka një interes të drejtpërdrejtë ose një lidhje të ngushtë me njërin nga palët mund të ndikojë në vendimin përfundimtar; ii. mungesën e mundësisë për mbrojtje të plotë ligjore, pasi nëse një palë nuk ka mundësi të paraqesë argumentet ose provat e saj në mënyrë të barabartë, kjo mund të rezultojë në një proces të padrejtë. ASHK-ja ka qenë palë edhe e proceseve civile për ligjshmërinë e titullit të pronësisë nga bashkëpronarët Beqiri dhe ato mund të sjellin zhvillime të reja. Më tej akoma, përfaqësimi i pamjaftueshëm ose i dobët ligjor i palës që direkt i preken interesat pronësorë, pra Fondacionit, duke qenë se në procesin administrativ ka qenë në cilësinë e palës së tretë, sjell mungesën e barazisë në mjetet e mbrojtjes.

21.3 Në kuptim të nenit 43 të Kushtetutës, e drejta e ankimit është ushtruar, por vetëm formalisht dhe Gjykata e Lartë ka dhënë një vendim të paarsyetuar dhe totalisht formal, duke sjellë si argument të mospranimit të rekursit vetëm nenin 58, të ligjit nr. 49/2012.

III Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkesës

22. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret kumulative të nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësuar në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, shterimin e mjeteve juridike efektive, si dhe mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur.

23. Duke pasur parasysh natyrën kumulative të kriterëve të legjitimitimit dhe jurisprudencën e saj, Gjykata vëren se kriteret *ratione personae* dhe *ratione temporis* janë të përmbushura. Në lidhje me to nuk rezulton të ketë çështje që kërkojnë analizë të mëtejshme, ndërsa as subjektet e interesuara nuk kanë ngritur ndonjë prapësim.

24. Në lidhje me kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, i cili nënkupton edhe që të gjitha pretendimet që ngrihen në ankimin kushtetues individual të jenë paraqitur më parë në gjykatat e zakonshme, të paktën në substancë (*shih vendimet nr. 40, datë 14.5.2024; nr. 38, datë 12.7.2023; nr. 33, datë 1.11.2021, të Gjykatës Kushtetuese*), Gjykata vëren se kërkuuesi formalisht i është drejtuar asaj pas përfundimit të procesit gjyqësor në të gjitha shkallët e juridiksionit të zakonshëm gjyqësor. Për sa u përket pretendimeve të parashtruara në ankimin kushtetues dhe argumenteve mbi të cilat janë mbështetur ato, rezulton se pretendimin për *të drejtën e pronës private*, i cili lidhet, në thelb, me vendimmarrjen e gjykatës së apelit, kërkuuesi nuk e ka parashtruar në rekurs dhe në parashtrimet drejtuar Gjykatës së Lartë, ndërkohë që ai ka ngritur pretendime përpara asaj gjykatë për provueshmërinë e pronësisë (ligjshmërinë e titullit) nga paditësi në procesin gjyqësor. Kurse në ankimin kushtetues ky pretendim është parashtruar i lidhur me *cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor*, duke pretenduar kërkuuesi se për shkak të mënyrës sesi ato kanë vepruar, gjykata e apelit dhe Gjykata e Lartë kanë cenuar, në thelb, edhe të *drejtën e pronës private*.

25. Kërkuuesi ka pretenduar edhe cenimin e *parimit të barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit* dhe lidhur me të edhe të *parimit të barazisë në të drejta*, si pasojë e mosformimit të drejtë të ndërgjyqësisë, për shkak se ai, duke u thirrur në gjykim në cilësinë e personit të tretë, ka pasur mjete procedurale jo të barabarta dhe të kufizuara në krahasim me palën tjetër.

26. Në lidhje me këtë pretendim të kërkuessit, pas shqyrtimit të plotësimit të këtij kriteri, në përfundim të diskutimeve, vlerësimet e gjyqtarëve u ndanë dhe Gjykata nuk arriti numrin e kërkuar të votave për vendimmarrje në lidhje me të, sipas parashikimeve të nenit 133, pika 2, të Kushtetutës dhe nenit 72, pika 2, të Ligjit Organik të Gjykatës.

27. Sipas njërës qëndrimi¹, u vlerësua se kërkuuesi nuk e ka ngritur më parë në Gjykatën e Lartë, në formë ose substancë, pretendimin për mosformimin e drejtë të ndërgjyqësisë në procesin gjyqësor. Po kështu, edhe referuar përmbajtjes së vendimeve gjyqësore dhe vetë ankimit kushtetues individual, nuk rezulton që kërkuuesi të ketë ngritur pretendime në lidhje me pozitën e tij procedurale gjatë procesit gjyqësor të kundërshtuar, ose që të mos ketë pasur mundësinë të ushtrojë të drejtat e tij apo të parashtojë pretendimet e tij gjatë atij gjykimi. Për rrjedhojë, sipas këtij qëndrimi, konsiderohet se në lidhje me pretendimin për cenimin e *parimit të barazisë së*

¹ Votuan sipas këtij qëndrimi gjyqtarët Sonila Bejtja, Sandër Beci dhe Genti Ibrahim.

armëve dhe kontradiktoritetit dhe lidhur me të edhe të *parimit të barazisë në të drejta*, kërkuesi nuk ka shteruar mjetet juridike efektive në dispozicion.

28. Sipas qëndrimit tjetër², ndonëse ky pretendim nuk është formuluar shprehimisht në rekursin drejtuar Gjykatës së Lartë, ai rezulton të jetë parashtruar në substancë, si argument i lidhur ngushtësisht me procesin civil për kundërshtimin e vendimit nr. 157/1995 të KKKP-së, Tiranë, i cili është ngritur si shkak edhe në rekurs. Në këtë kuptim, argumentet e paraqitura në rekurs kanë vënë në diskutim, në thelb, pamundësinë e kërkuetit për të ushtruar të njëjtat mjete procedurale si palët e tjera në gjykim për mbrojtjen e të drejtave që ai pretendon se i janë cenuar. Për rrjedhojë, sipas këtij qëndrimi, pretendimi për cenimin e parimit të barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit, si dhe të parimit të barazisë në të drejta, duhet të konsiderohet se është ngritur në substancë përpara Gjykatës së Lartë, ndaj kërkuesi ka shteruar mjetet juridike efektive në dispozicion të tij.

29. Për sa i përket pretendimit për cenimin e *së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj*, sipas kërkuetit, pavarësisht formulimit të objektit të padisë, në thelb, për pasojat që sjell, kjo çështje nuk përbën lëndë administrative, por civile. Gjykata, referuar akteve të dosjes gjyqësore të administruar për qëllime të këtij gjykimi, vëren se në rekursin drejtuar Gjykatës së Lartë, sikundër edhe në parashtrimet e datës 20.5.2025, të paraqitura në atë gjykatë, kërkuesi nuk e ka ngritur këtë pretendim në formën që parashtrohet në ankimin kushtetues individual. Kërkuesi ka kundërshtuar arsyetimin e gjykatës së apelit që lidhet me ligjshmërinë e titullit të tij të pronësisë, duke pretenduar se çështja e titullit të pronësisë nuk është objekt i këtij gjykimi, por i përket juridiksionit civil dhe ky titull është duke u shqyrtuar në një proces tjetër civil, me status “në gjykim”. Kërkuesi përpara Gjykatës së Lartë ka pretenduar se arsyetimi dhe argumentet e gjykatës së apelit përbëjnë interpretim përtej objektit të kërimit në padi, në keqinterpretim të elementit civil në një gjykim administrativ, duke sqaruar përpara asaj gjykate edhe çështjen e pronësisë, bazuar në aktet përkatëse provuese. Në parashtrimet e datës 20.5.2025, drejtuar Gjykatës së Lartë kërkuesi ka kundërshtuar argumentimin dhe pranimin e paditësit Genci Beqiri si pronar, duke u interpretuar në mënyrë arbitrare elemente civile në shkelje të kompetencave lëndore të gjykatave administrative sipas nenit 7, të ligjit nr. 49/2012. Për rrjedhojë, edhe pse kërkuesi nuk rezulton që formalisht të ketë pretenduar cenimin e *së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj*, Gjykata, referuar argumenteve të parashtruara në mbështetje të këtij pretendimi, vlerëson se ai është ngritur në substancë përpara Gjykatës së Lartë, ndaj konsiderohet i shteruar.

30. Kërkuesi ka pretenduar edhe cenimin e *parimit të paanshmërisë në gjykim*, pasi kryesuesja e trupit gjykues në Kolegjin Administrativ të Gjykatës së Lartë, gjyqtarja E. M.(S.), ka marrë pjesë në gjykimin e së njëjtës çështje edhe në Gjykatën Administrative të Apelit, ku ka dhënë vendimin e datës 27.3.2023, për shqyrtimin e çështjes në seancë gjyqësore me praninë e palëve dhe vendimin e datës 18.12.2024, për kërkesën për pezullimin e ekzekutimit të vendimit. Gjykata, bazuar në aktet e dosjes gjyqësore të administruar vëren, fillimisht, se gjykimi në gjykatat e faktit është bërë në seancë gjyqësore dhe kërkuesi, në cilësinë e personit të tretë, ka marrë pjesë në atë gjykim përmes përfaqësuesit të tij. Kërkuesi është pala që ka vënë në lëvizje Gjykatën e Lartë me rekurs, i cili është regjistruar në atë gjykatë në datën 7.2.2025. Referuar të dhënave të publikuara në faqen zyrtare të Gjykatës së Lartë, trupi gjykues i caktuar për shqyrtimin e çështjes së kërkuetit, ku bënte pjesë edhe gjyqtarja E. M.(S.), është shpallur në datën 21.5.2025. Kërkuesi, edhe pse ka qenë në dijeni të ekzistencës së shkakut të pretenduar për paanshmërinë e gjyqtarës dhe kishte të gjitha mundësitë procedurale që ofron legjislacioni për të kërkuar përjashtimin e saj, nuk rezulton që t'i ketë përdorur ato. Po kështu, në ankimin kushtetues individual kërkuesi nuk ka parashtruar se kur ka marrë dijeni efektivisht për përbërjen e trupit gjykues në Gjykatën e Lartë ose për pamundësinë e tij për të kërkuar në atë gjykatë përjashtimin e gjyqtarës E. M.(S.). Megjithatë, ndonëse për

² Votuan sipas këtij qëndrimi gjyqtarët Fiona Papajorgji, Marsida Xhaferllari, Ilir Toska dhe Marjana Semini.

Gjykatën paraqitet për diskutim çështja e shterimit të mjeteve juridike në dispozicion për këtë pretendim, ajo çmon të mos ndalet në këtë aspekt, për sa kohë që ky pretendim rezulton të jetë haptazi i pabazuar për arsyet që do të parashtrohen në vijim (*shih më poshtë paragrafët 33–35 të vendimit*).

31. Për sa u përket pretendimeve të tjera të parashtuara në ankimin kushtetues, Gjykata vlerëson se kërkuesi nuk ka mjet tjetër juridik në dispozicion përveç ankimit kushtetues individual.

32. Në lidhje me legjitimitimin *ratione materiae*, për sa i përket pretendimit për cenimin e së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj, rezulton se në datën 26.2.2024, pas përfundimit të çështjes administrative në gjykatën e shkallës së parë dhe gjatë kohës që çështja ishte për gjykim në gjykatën e apelit, kërkuesi ka depozituar në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Tiranë padi me objekt kundërshtimin e vendimit nr. 157/1995, të KKKP-së, për pjesën që ka disponuar kthimin ish-pronarit të pasurisë së paluajtshme nr. 8/409. Për këtë shkak, gjatë procesit administrativ në gjykatën e apelit ai ka kërkuar pezullimin e gjykimit të kësaj çështjeje (administrative) deri në përfundimin me vendim gjyqësor të formës së prerë të çështjes civile. Kjo kërkesë është rrëzuar nga Gjykata Administrative e Apelit, e cila ka vlerësuar se nuk janë kushtet e nenit 297, shkronja “a”, të KPC-së pasi, pavarësisht lidhjes mes gjykimeve, gjykata administrative do të kontrollojë nëse VKM-ja nr. 207/2000, është ose jo një akt administrativ pjesërisht absolutisht i pavlefshëm, gjë që nuk varet nga përfundimi i gjykimit civil. Sipas asaj gjykatë, nëse personi i tretë (kërkuesi) do të rezultojë gjyqfitues në gjykimin në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Tiranë, ASHK-ja ka detyrimin ligjor të regjistrojë pasurinë sipas disponimeve të vendimit gjyqësor civil të formës së prerë. Po kështu, referuar edhe përmbajtjes së vendimeve gjyqësore, nuk rezulton që gjykata e apelit të ketë vënë në diskutim vetë titullin e pronësisë së paditësit, por mënyrën e ushtrimit të kompetencave të tij nga organi administrativ (Këshilli i Ministrave) në miratimin e aktit administrativ të kundërshtuar, referuar akteve dhe provave në kohën e miratimit të VKM-së nr. 207/2000. Gjykata e apelit është shprehur për faktin se kjo çështje i përket juridiksionit administrativ, çka do të thotë se ka marrë në shqyrtim dhe i ka dhënë përgjigje në thelb këtij pretendimi, duke u shprehur edhe se çdo pretendim që mund të kenë palët për ligjshmërinë e titullit të pronësisë i takon një gjykimi tjetër, atij civil, dhe nuk mund të merret në shqyrtim në procesin administrativ përpara saj. Për rrjedhojë, për sa kohë që edhe pretendimi për cenimin e *parimit të sigurisë juridike të lidhur me pritshmëritë e ligjshme* lidhet me zbatimin e normës ligjore detyruese për shqyrtimin kryesisht të kompetencës lëndore të gjykatave administrative për shqyrtimin e çështjes, ai është, gjithashtu, haptazi i pabazuar.

33. Për sa i përket pretendimit për njëanshmërinë e gjyqtarës E. M.(S.) që ka marrë pjesë në trupin gjykues që ka shqyrtuar çështjen në Gjykatën e Lartë, në jurisprudencën kushtetuese është theksuar se respektimi i *parimit të paanshmërisë*, i garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, duhet të verifikohet duke aplikuar testin *subjektiv*, që ka të bëjë me verifikimin e bindjes ose interesit personal të një gjyqtari në një çështje të caktuar dhe testin *objektiv*, me të cilin shqyrtohet nëse gjyqtari ka ofruar garanci procedurale të mjaftueshme për të përjashtuar çdo dyshim legjitim të anshmërisë. Veçanërisht për sa i përket kriterit të dytë, kur zbatohet për anëtarët e trupit gjykues, ai nënkupton se përveç sjelljes personale të çdo anëtari të trupit gjykues, duhet të provohet nëse ka fakte bindëse të cilat vënë në dyshim paanshmërinë. Në këtë kuadër, edhe dukja e jashtme mund të ketë njëfarë rëndësie. Në përcaktimin nëse, në një çështje konkrete, ekzistojnë arsye logjike për të dyshuar se një gjyqtar nuk është i paanshëm, këndvështrimi i atyre që ankohen për diçka të tillë është i rëndësishëm, por jo vendimtar. Në fakt, vendimtar është nëse objektiviteti i këtyre dyshimeve është mjaftueshëm i bazuar (*shih vendimet nr. 81, datë 21.11.2024; nr. 49, datë 16.10.2023, të Gjykatës Kushtetuese*).

34. Paragjykimi eventual për paanshmërinë e gjyqtarit mund të ngrihet edhe në hipotezën se gjyqtari është shprehur në një procedim tjetër me një vlerësim që ka të bëjë me përmbajtjen e të njëjtit fakt, në lidhje me të njëjtin subjekt (*shih vendimet nr. 15, datë 26.3.2012; nr. 12, datë*

13.4.2007, të Gjykatës Kushtetuese). Megjithatë, fakti i thjeshtë që gjyqtari ka marrë vendim, në vetvete nuk mjafton për të mbështetur dyshimet rreth paanshmërisë së tij, por ajo që ka rëndësi është qëllimi dhe natyra e veprimeve që kryen ai gjatë procesit gjyqësor. Në të njëjtën mënyrë, njohuritë e detajuara të gjyqtarit për çështjen nuk përbëjnë ndonjë shkak për të dyshuar për paanshmërinë e tij gjatë marrjes së vendimit në themel (*shih vendimet nr. 25, datë 11.6.2013; nr. 16, datë 19.4.2013, të Gjykatës Kushtetuese*).

35. Gjykata, duke pasur parasysh se procesi i gjykimit kushtetues është i natyrës argumentuese, që nënkupton se u takon palëve të parashtrojnë argumentet faktike dhe ligjore mbi të cilat mbështesin pretendimet e tyre (*shih vendimet nr. 57, datë 25.7.2017; nr. 42, datë 25.5.2017; nr. 45, datë 29.6.2015, të Gjykatës Kushtetuese*), vlerëson se në lidhje me këtë pretendim kërkuesi nuk ka paraqitur asnjë provë për ta mbështetur atë, përveçse ai është edhe haptazi i pabazuar, për sa kohë që pjesëmarrja në Kolegjin Administrativ të Gjykatës së Lartë edhe e një gjyqtari që ka dhënë, më parë, disa vendime të ndërmjetme në gjykatën e apelit, nuk sjell *a priori* cenim të parimit të paanshmërisë. Edhe pse gjyqtarja E. M. (S.), gjatë ushtrimit të funksionit të saj si gjyqtare në Gjykatën Administrative të Apelit ka dhënë disa vendime të ndërmjetme në çështjen e kërkuesit, pjesëmarrja në këto vendimmarrje të mëparshme nuk përfshin qëndrime që mund të krijojnë dyshime objektivist të justifikuar për paanshmërinë e saj në shqyrtimin e çështjes së kërkuesit si anëtare e trupës gjyqësore të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë. Gjyqtarja E. M. (S.) nuk rezulton dhe as nuk pretendohet të ketë gjykuar dhe të jetë shprehur për faktet dhe ligjin që qëndrojnë në themel të mosmarrëveshjes së palëve ndërgjyqëse, e cila ka qenë objekt i procesit gjyqësor të kundërshtuar. Në kontekst të rrethanave të rastit konkret, për sa kohë që ajo gjyqtare nuk ka gjykuar dhe nuk është shprehur më parë për themelin e kësaj çështjeje, pra për të njëjtën çështje, vetëm fakti se ajo ka qenë më parë anëtare e trupës gjyqësore që ka dhënë vendimet e ndërmjetme në gjykatën e apelit nuk krijon dyshim të justifikuar për mungesën e paanshmërisë në procesin gjyqësor të kundërshtuar. Për rrjedhojë, Gjykata vlerëson se pretendimi për cenimin e *së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e paanshme* është haptazi i pabazuar.

36. Gjykata vëren se kërkuesi ka pretenduar edhe cenimin e *së drejtës së aksesit substancial*, pasi Kolegji Administrativ nuk ka shqyrtuar kryesisht çështjet ligjore që janë parakushte procedurale në çdo fazë gjykimi dhe shkaqet e rekursit, duke mos u dhënë përgjigje. Po kështu, ai ka pretenduar edhe cenimin e *standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor*, pasi Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë nuk ka bërë asnjë arsyetim dhe asnjë analizë ligjore se përse shkaqet e ngritura në rekurs nga kërkuesi ishin të pabazuara dhe vendimi i tij nuk plotësonte kriteret e një vendimi gjyqësor të arsytuar. Në lidhje me këto pretendime të kërkuesit, për nga natyra dhe përmbajtja e argumenteve mbi të cilat janë bazuar ato, Gjykata vlerëson që t'i shqyrtojë në vijim së bashku në drejtim të bazueshmërisë së tyre në themel.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1 Për cenimin e së drejtës së aksesit të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor

37. Sipas kërkuesit, Kolegji Administrativ nuk ka shqyrtuar kryesisht çështjet ligjore të cilat, në përputhje me KPC-në dhe jurisprudencën kushtetuese e të Gjykatës së Lartë, duhen shqyrtuar kryesisht nga gjykata si parakushte procedurale në çdo fazë gjykimi dhe nuk ka shqyrtuar dhe nuk i ka dhënë përgjigje asnjë prej shkaqeve të ngritura në rekurs. Po sipas tij, ai kolegji nuk ka arsytuar dhe nuk ka bërë analizë ligjore se përse shkaqet e ngritura në rekurs ishin të pabazuara, nuk ka shqyrtuar çështjet ligjore që duhen shqyrtuar kryesisht, konkretisht lidhur me kompetencën e gjykatave dhe pjesëmarrjen e kërkuesit në gjykim në cilësinë e personit të tretë. Kërkuesi ka pretenduar se vendimi i kundërshtuar është kontradiktor, alogjik dhe i pakuptueshëm, duke mos respektuar standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor.

38. *Subjekti i interesuar, Genci Beqiri*, ka prapësuar se ky pretendim është i pabazuar, pasi kërkuesit i është siguruar akses formal dhe substancial dhe Gjykata e Lartë ka vepruar në përputhje me jurisprudencën kushtetuese, me ligjin dhe kompetencën e asaj gjykate.

39. *Subjekti i interesuar, Këshilli i Ministrave*, ka parashtruar se këto pretendime janë të bazuara, pasi Kolegji Administrativ nuk ka shqyrtuar kryesisht çështjet ligjore dhe parakushtet procedurale që shqyrtohen në çdo fazë dhe shkallë gjykimi, si kompetenca lëndore, identifikimi i shkakut ligjor të padisë në funksion të përcaktimit të kompetencës lëndore dhe formimi i drejtë i ndërgjyqësisë. Sipas tij, rekursi është shndërruar në një mjet ankimi formal dhe joefektiv.

40. *Subjekti i interesuar, ASHK-ja*, ka parashtruar se vendimi i Kolegjit Administrativ bie ndesh me nenet 42 dhe 43 të Kushtetutës, duke e shndërruar rekursin në një mjet ankimi formal dhe jo efektiv. Sipas tij, arsyetimi i vendimit është formal dhe ai përmbledhet në një paragraf, çka do të thotë se vendimi që ka mbyllur në mënyrë përfundimtare procesin gjyqësor është i mangët, duke mos respektuar standardin e domosdoshmërisë së arsyetimit të vendimit gjyqësor.

41. Në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës, e drejta e aksesit u garanton subjekteve të cenuara të drejtën t’i drejtohen një gjykate, e cila do t’i dëgjojë pretendimet e tyre dhe do të shpallë një vendim pas një gjykimi të drejtë dhe publik. Kjo e drejtë e individit nuk përfshin vetëm të drejtën për të vënë në lëvizje gjykatën, por edhe të drejtën për të pasur prej saj një zgjidhje përfundimtare për mosmarrëveshjen objekt gjykimi, pasi aksesit në gjykatë duhet të jetë substancial dhe jo thjesht formal. Në rast se mohohet kjo e drejtë procesi konsiderohet i parregullt, sepse aksesit në gjykatë është, përpara së gjithash, një kusht kryesor për të realizuar mbrojtjen e të drejtave të tjera të individit (*shih vendimet nr. 22, datë 29.4.2021; nr. 3, datë 23.2.2016, të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë kuptim, e drejta për të pasur akses në gjykatë i garanton individit të drejtën për t’iu drejtuar gjykatës dhe për të marrë një përgjigje përfundimtare prej saj, të arsyetuar, për pretendimet e ngritura (*shih vendimet nr. 11, datë 21.4.2022; nr. 17, datë 24.3.2014, të Gjykatës Kushtetuese*).

42. E drejta për proces të rregullt ligjor përfshin edhe të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar, që i garantohet individit nga nenet 42 dhe 142, pika 1, të Kushtetutës. Funksioni i vendimit gjyqësor është t’u tregojë palëve që ato janë dëgjuar, duke u dhënë mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë. Me arsyetimin gjyqtari tregon me qartësi faktet dhe ligjin e zbatueshëm që e kanë çuar në bërjen e një zgjedhjeje ndërmjet disa mundësive. Në aspektin e kontrollit kushtetues, Gjykata verifikon nëse arsyetimi i vendimit gjyqësor i ka plotësuar ose jo standardet kushtetuese, të cilat garantojnë të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar. Arsyetimi duhet domosdoshmërisht të plotësojë kriteret minimale ligjore të përcaktuara dhe të mos ketë të meta të tilla serioze që cenojnë standardin e vendimit gjyqësor të arsyetuar (*shih vendimet nr. 2, datë 11.2.2021; nr. 63, datë 23.9.2015; nr. 55, datë 18.12.2012, të Gjykatës Kushtetuese*).

43. Gjykata ka theksuar se është detyrë e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm të interpretojnë ligjin për qëllim të procesit gjyqësor që ato zhvillojnë, ndërsa detyra e saj është të vlerësojë nëse gjatë procesit gjyqësor ka pasur shkelje të të drejtave kushtetuese, si dhe nëse zbatimi i ligjit ka qenë eventalisht arbitrar, në kuptimin që të bjerë ndesh haptazi me konceptin e gjykimit të drejtë të përcaktuar në nenin 42 të Kushtetutës. Gjykata nuk vepron si shkallë e katërt gjykimi, por ajo ndërhyr atëherë kur gabimi ligjor ose faktik nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm është aq i dukshëm, sa një gjykatë e kujdesshme nuk mund ta kishte bërë ndonjëherë ose është i tillë që gjykimin e bën të padrejtë (*shih vendimet nr. 11, datë 11.2.2026; nr. 59, datë 14.11.2023; nr. 30, datë 29.5.2023, të Gjykatës Kushtetuese*).

44. Për sa më sipër, Gjykata vlerësoi të verifikojë, në vijim, nëse Gjykata e Lartë, duke pasur parasysh edhe rolin e funksionin e saj si gjykatë ligji, ka marrë në shqyrtim pretendimet e ngritura në rekurs nga kërkuesi dhe u ka dhënë atyre përgjigje përfundimtare të arsyetuar, në këndvështrim të së drejtës së aksesit dhe standardit të arsyetimit.

45. Pas shqyrtimit të këtij pretendimi, në përfundim të diskutimeve, vlerësimet e gjyqtarëve u ndanë dhe Gjykata nuk arriti numrin e kërkuar të votave për vendimmarrje në lidhje me (pa)bazueshmërinë e tij në themel, sipas parashikimeve të nenit 133, pika 2, të Kushtetutës dhe nenit 72, pika 2, të Ligjit Organik të Gjykatës.

46. Sipas një qëndrimi³, pretendimi i kërkuarit për cenimin e së drejtës së aksesit në gjykatë në aspektin e standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor është i bazuar. Së pari, Gjykata e Lartë nuk ka dhënë një përgjigje të arsyetuar ndaj pretendimit, të parashtruar në substancë në rekurs, që lidhet me formimin e rregullt të ndërgjyqësisë dhe pasojat që kjo çështje kishte mbi pozitën procedurale të kërkuarit, veçanërisht në lidhje me mundësinë e tij për të marrë pjesë efektivisht në proces dhe për të mbrojtur të drejtat e pretenduara. Së dyti, ajo nuk i është përgjigjur as pretendimit për pezullimin e gjykimit administrativ deri në përfundimin e procesit civil, në të cilin po shqyrtohej vlefshmëria e titullit të pronësisë mbi truallin. Ky pretendim kishte rëndësi thelbësore për zgjidhjen e mosmarrëveshjes, pasi vetë VKM-ja e kundërshtuar kishte disponuar mbi të drejtën e pronësisë mbi atë truall, duke u mbështetur në dispozitat e Kodit Civil që rregullojnë marrëdhëniet e pronësisë. Në këto kushte, Gjykata e Lartë duhej të vlerësonte nëse vijimi i gjykimit administrativ përpara përfundimit të procesit civil ishte i pajtueshëm me kërkesat e një mbrojtjeje gjyqësore efektive dhe me nevojën për të shmangur vendime potencialisht kontradiktore.

47. Për rrjedhojë, sipas këtij qëndrimi, Gjykata e Lartë nuk ka përmbushur detyrimin kushtetues për t'u dhënë përgjigje të arsyetuar pretendimeve thelbësore të rekursit. Mungesa e arsyetimit, si për çështjen e formimit të rregullt të ndërgjyqësisë dhe ndikimit të saj në të drejtat procedurale të kërkuarit, ashtu edhe për kërkesën për pezullimin e gjykimit administrativ deri në përfundimin e mosmarrëveshjes civile, ka cenuar të drejtën e aksesit në gjykatë në aspektin e standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor. Për këtë arsye, në respektim të parimit të subsidiaritetit, vendimi i Gjykatës së Lartë duhej të shfuqizohej dhe çështja t'i kthehej asaj për rishqyrtim, me qëllim që këto pretendime të shqyrtoheshin dhe të merrnin përgjigje në përputhje me standardet kushtetuese të procesit të rregullt ligjor.

48. Sipas qëndrimit tjetër⁴, kërkuari ka ushtruar lirisht të drejtën e tij të rekursit në Gjykatën e Lartë, ku ka parashtruar pretendimet e tij për vendimin e gjykatës së apelit, shkaqe që rezultojnë të kenë gjetur pasqyrimin në pjesën hyrëse të vendimit të Kolegjit Administrativ. Për sa i përket vlerësimit të këtyre shkaqeve në dhomën e këshillimit, në jurisprudencën kushtetuese është theksuar se kjo është një veprimtari e domosdoshme në funksion të aksesit në gjykatë vetëm të atyre çështjeve që i parashikon ligji, duke lënë jashtë përzgjedhjes kërkesat e paarsyeshme dhe haptazi të pambështetura në ligj. Dhoma e këshillimit njihet edhe si faza seleksionuese për shqyrtimin e rekursit në lidhje me kushtet e pranueshmërisë, ku në mungesë të ekzistencës të të cilave Gjykata e Lartë disponon për mospranimin e tij, duke i dhënë kështu fund shqyrtimit (*shih vendimet nr. 64, datë 1.10.2024; nr. 16, datë 16.3.2021; nr. 26, datë 27.3.2017, të Gjykatës Kushtetuese*).

49. Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, edhe pse me një arsyetim të kufizuar, ka vepruar në përputhje me rolin e tij dhe në ushtrim të funksionit si gjykatë ligji, si dhe në zbatim të dispozitave procedurale që rregullojnë atë formë gjykimi, duke vlerësuar se shkaqet e rekursit të parashtruara nga kërkuari përpara asaj gjykate, qoftë në formë a në substancë, nuk janë të tilla që të bëjnë të cenueshëm procesin gjyqësor të zhvilluar në gjykatën e apelit, për rrjedhojë duke lënë në fuqi interpretimin dhe zbatimin e ligjit nga Gjykata Administrative e Apelit. Ky arsyetim nuk rezulton të jetë alogjik ose haptazi i paarsyeshëm, pra që të vërë në dyshim vetë thelbin e së drejtës për gjykim të drejtë. Duke vendosur mospranimin e rekursit për shkak se nuk përmbante shkaqe ligjore, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, në thelb, i ka dhënë përgjigje kërkuarit për pabazueshmërinë e shkaqeve të ngritura në formë e substancë në rekurs, duke marrë ai, në këtë mënyrë, përgjigje të arsyetuar për të gjitha pretendimet e tij të parashtruara përpara asaj gjykate. Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë përmes parashtrimit të shkaqeve të parashtruara në rekurs në vendimin gjyqësor të kundërshtuar tregon se i ka vlerësuar këto shkaqe, duke mos cenuar

³ Votuan për pranimin e këtij pretendimi gjyqtarët Fiona Papajorgji, Marsida Xhaferllari, Ilir Toska dhe Marjana Semini.

⁴ Votuan për rrëzimin e këtij pretendimi gjyqtarët Sonila Bejtja, Sandër Beci dhe Genti Ibrahim.

standardin kushtetues të arsytimit të vendimit dhe duke konfirmuar në thelb se interpretimi i ligjit nga gjykata e apelit ishte i drejtë. Vetëm fakti se Kolegji Administrativ ka vendosur mospranimin e rekursit në dhomën e këshillimit nuk është i mjaftueshëm, në këndvështrimin kushtetues, për të vënë në dyshim të drejtën për proces të rregullt ligjor. Për këto arsye, sipas këtij qëndrimi, pretendimi për cenimin e së drejtës së aksesit të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor, si pasojë e mospranimit të rekursit nga Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë në dhomën e këshillimit është i pabazuar ndaj kërkesa duhej të rrëzohej.

50. Për sa më sipër, në kushtet kur nuk u formua shumica prej 5 gjyqtarësh, ky pretendim, në kuptim të nenit 73, pika 4, të Ligjit Organik të Gjykatës, konsiderohet i rrëzuar.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, si dhe neneve 72, 73, pika 4, e vijues, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar,

VENDOSI:

1. Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 23.6.2026.

Shpallur më 31.7.2026.

Kryetare: Fiona Papajorgji

Anëtarë: Sandër Beci, Marsida Xhaferllari, Genti Ibrahim, Ilir Toska, Sonila Bejtja, Marjana Semini